

Det ærede Medlem vil se, at det er en meget betydningsfuld Bestemmelse for alle, der ere fattigforsørgede. Saa siger det ærede Medlem: "Samen, de, der nu faa Alderdomsforsørgelse, ere uden for denne Kørjelsret". Det er ikke min Opfattelse. Jeg kommer ikke rettere, end at de paa samme Maade og i samme Omfang kunde gøre Krav paa at faa den Kørjel, som omhandles i § 44. Men saa er der den ny Bestemmelse i Loven om de anerkendte Sygekasser. Der staar i § 13: "De Medlemmer af anerkendte Sygekasser, som bo paa Landet, og som ikke selv holde Hest og Vogn, ere berettigede til af den Kommune, hvori paagældende bor, for dem selv samt deres Børn under 15 Aar, for saa vidt de ere hjemme, at forlange Befordring afgiven til Afhentelse af den af Sygekassen benyttede Væge eller Jordemoder, eller efter Omstændighederne til den syges Henbringelse til den bemeldte Væge eller Jordemoder eller til et inden for Væge-distriktets Grænser liggende Sygehus. Denne Befordring ydes frit for en Beslængde af indtil 1½ Mil fra den syges Bopæl frem og lige saa langt tilbage, medens der for Befordring ud over denne Grænse af Sygekassen udredes Betaling efter en af Amtsraadet fastsat Taks". Nu ville ærede Medlemmer let se, at her er der jo givet paa Landet en overordentlig stor Afgang til Kørjel, og det forekommer mig, at netop efter at Sygekasseloven er vedtaget, skal man være mere betænkelig ved at gaa til saadanne almindelige Regler som dem, det ærede Medlem nu mener det rigtigst at foreslaa. Jeg har som sagt paa et tidligere Stadium fundet det mere nødvendigt, men da havde vi hverken den ny Fattiglov eller Sygekasseloven, og nu anser jeg det navnlig lige over for Sygekasseloven for mindre tilraadeligt, ja endog for skadeligt, om man vil stille andre Folk, der ikke ere i Sygekasserne, lige med dem, der ere i en Sygekasse. Jeg ser meget vel, at man ikke bestemt kan sige, at dette vil ske, men det bliver alligevel Meningen, thi det ærede Medlem har ogsaa en Bestemmelse i § 2 om, at den afgivne Befordring kan gives gratis saaledes, at Betalingen refunderes, og Resultatet vil ganske sikkert blive, at det vil man forlange. Derfor mener jeg, at Lovforslaget vel kan fortjene Overvejelse, men jeg for mit Vedkommende vil i alt Fald ikke give det den Tilslutning, som jeg for nogle Aar siden kunde have været tilbøjelig til, fordi vi nemlig i Mellemtiden have lovgivet paa dette Omraade og gjort det paa ret heldig Maade.

Med Hensyn til Indholdet af Lovfor-

slaget skal jeg blot gøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at det er en ganske søregen Bestemmelse, som gaar ud paa, at Sogneraadene kunne vedtage Regler for Kørjelspligtens Fordeling blandt Kommunens kørjelspligtige Beboere, saaledes, at dennes Vedtægt skal bestemme, at ingen kørjelsberettiget faar længere Vej end ¼ Mil til en kørjelspligtig. Jeg gad dog spørge det ærede Medlem, hvorledes det vil være muligt at indrette noget saadant, og om han finder det forsvareligt at vedtage en Bestemmelse, som paalægger Sogneraadet en saadan Indretning, som jeg paastaar mange Gange slet ikke lader sig udføre. Kommunereiser udredes jo kommunevis, men at give en Anvisning paa, at man skal have en Vedtægt, der skal indrettes saaledes, at den kørjelspligtige aldrig maa have ud over ¼ Mil til den, der skal køres for, anser jeg rigtignok for en stor Misforstaaelse.

W. Dinesen: Jeg tror, at dette Lovforslag er fremkommet paa Grund af et godt Hjertelag hos Forslagsstillerne, og jeg mener, at det for saa vidt er heldigt, at det er fremkommet, som der kan være Anledning til at røre ved, hvad der her er Tale om; men jeg mener rigtignok ogsaa, at den Vej, som her er anvist, er saa uheldig, at hvis Lovforslaget skulde blive til Lov, vilde der for Landmændene være Opfordring til med Forundring at spørge, om de maatte være her. Det vil nemlig være meget vanskeligt for dem at udføre deres Bedrift, hvis Lovforslaget bliver til Lov. Det er foreslaaet her, at ikke blot enhver Mand, som er bosiddende paa Landet, men enhver Mand eller Kvinde, der opholder sig paa Landet, skal have Ret til i Sygdomstilfælde at erholde Befordring hos enhver kørjelspligtig, naar den Vedtægt, der er Tale om, ikke eksisterer. Altsaa, naar der kommer Folk ud paa Landet, og de synes, at de faa ondt i Fødderne, have de Ret til at komme til at køre til den nærmeste By, og de, der nægte at opfylde et saadant Forlangende, skulle isalde Bøder fra 20 til 200 Kr., medens man ikke ser, at de Folk, som stille et saadant urimeligt Forlangende, skulle have nogen som helst Bøde. Som sagt, jeg tror, at der kan være Anledning til at røre ved hele dette Spørgsmaal om Kørjelspligten paa Landet. For Djeblikket er det saaledes, at Kørjelspligten udelukkende hviler paa Hartkornet. Indtil 1850 hvilede den kun paa det uprivilegerede Hartkorn; men nu paahviler den alt Hartkorn. Der staar udtrykkelig i Loven, at denne Pligt kun paahviler Hartkornet paa Landet, og derved kommer man til aldeles